

Sygn. akt. XVI K 154/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2014 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu XVI Wydział Karny

w składzie

Przewodniczący: SSR del. do SO Piotr Kurczewski

Protokolant: p.o. staż. Z. W.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Nowym Tomysłu - Karola Talaga

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2014 roku

sprawy karnej

M. D.urodz. (...)

w G.

syna S. i L. zd. W.

zam. G., ul. (...) IV 12e/3

PESEL (...)

oskarżonego o to, że

w okresie od 1 grudnia 2012 roku do 24 stycznia 2013 roku w N., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 26 maja 2012 roku do 30 listopada 2012 roku co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 11 marca 2008 roku sygn. akt II K 774/07 za umyślne przestępstwo podobne z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk i w zw. z art. 11 § 2 kk doprowadził A. M., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 225 606, 36 złotych co stanowi mienie znacznej wartości, wprowadzając go w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z umowy kupna oleju napędowego na szkodę A. M.

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

1. Uznaje oskarżonego M. D. za winnego tego, że w okresie od 1 grudnia 2012 roku do 24 stycznia 2013 roku w N., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 26 maja 2012 roku do 30 listopada 2012 roku co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 11 marca 2008 roku sygn. akt II K 774/07 za umyślne przestępstwo podobne z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk i w zw. z art. 11 § 2 kk poprzez wprowadzanie A. M. w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartej z nim umowy kupna oleju napędowego, doprowadził A. M., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci oleju napędowego o wartości 225 606, 36 złotych co stanowi mienie znacznej wartości tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 §

1 kk i art. 12 kk zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 294 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

2. Na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 624 § 1 kpk i art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983r.z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. M.kwotę 600 złotych tytułem zwrotu kosztów ustanowienia w sprawie pełnomocnika procesowego, zwalnia oskarżonego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych i nie wymierza mu opłaty.

Piotr Kurczewski

Sygn. akt XVI K 154/14

UZASADNIENIE

W sprawie M. D.Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk Północ w Gdańsku z dnia 11 marca 2008 roku w sprawie II K 774/ 07l, oskarżony M. D.uznany został winnym przestępstwa z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk i art. 11 § 2 kk popełnionego 5 marca 2006 rok, za co wymierzona została mu karą 1 roku pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych. Kara pozbawienia wolności, pierwotnie warunkowo zawieszona tytułem próby na okres 4 lat, została prawomocnie zarządzona postanowieniem z dnia 10 listopada 2011 roku i M. D.rozпочzął jej wykonywanie w dniu 25 maja 2012 roku w systemie dozoru elektronicznego.

W dniu 14 września 2011 roku oskarżony rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej pod nazwą (...)M. D., której przedmiotem była działalność budowlana obejmując zarówno budownictwo mieszkalne, przemysłowe jak i drogowe jak i działalność polegające na udostępniania pracowników innym podmiotom.

Od początku prowadzenie w/w działalności gospodarczej oskarżony nie uiszczał ani składek z tytułu ubezpieczenia społecznego ani też nie regulował należnych podatków, wobec czego na grudzień 2012 roku, jego zaległości bez odsetek, z tytułu nie uregulowanych: składek płatnych do ZUS wynosiła kwotę 226253,40 złotych, zaległości podatkowe z tytułu podatku VAT wynosiły 448 528 złotych, z tytułu nie uiszczanego podatku dochodowego za roku 2011 (PIT 36) - 26344 złote, zaś zaległości jako płatnika podatku dochodowego od osób fizycznych (PIT 4) 4831,16 złotych.

Na początku grudnia 2012 roku oskarżony skontaktował się z przedstawicielem firmy PW (...)z/s w G., należącej do pokrzywdzonego w sprawie A. M.– T. M., deklarując chęć nawiązania współpracy z tą firmą w zakresie dostaw paliwa - oleju napędowego. M. D.przedstawił się jako właściciel dużej firmy budowlanej wykonujące prace budowlane przy budowie drogi (...)w okolicy S.. Zapewniał, że jego firma jest wypłacalna, nie posiada jakichkolwiek zaległości czy to z tytułu podatków, czy też składek ubezpieczeniowych, co gotów jest potwierdzić stosownymi dokumentami z Urzędu Skarbowego oraz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. W późniejszym czasie, kiedy T. M.kilkukrotnie kontaktował się z oskarżonym w sprawie przedłożenia owych dokumentów potwierdzających brak zadłużeń firmy oskarżonego, M. D.każdorazowo wymawiał się brakiem możliwości ich przesłania albowiem cały czas jest w podróży.

Wobec deklaracji oskarżonego, że zależy mu na jak najszybszym podjęciu współpracy, szczegóły współpracy ustalone zostały telefonicznie, po czym w firmie (...)sporządzono projekt umowy, który podpisany przez A. M.został dostarczony oskarżonemu do podpisania przez kierowcę firmy (...)– R. K.. W obecności R. K., oskarżony podpisał umowę o współpracy z (...). Stosownie do powyższej umowy, oskarżony zobowiązywał się do zapłaty za dostarczane przez (...)paliwo w terminie 14 dni od wystawienia przez sprzedającego faktury.

Pierwszy zakup paliwa w ramach podpisanej umowy o współpracy dokonany został przez oskarżonego w dniu 11 grudnia 2012 roku. Zakup ten dotyczył oleju napędowego w ilości 2500 litrów i został przez oskarżonego opłacony, co dodatkowo uwiarygodniło go przed przedstawicielami pokrzywdzonej firmy.

W dniu 4 stycznia 2013 roku oskarżony zgłosił zakończenie z dniem 31 grudnia 2012 roku swojej działalności gospodarczej prowadzonej pod firmą (...).

Mimo powyższego, w dniu 7 stycznia 2013 roku M. D. w ramach zawartej przez (...) M. D. umowy z PW Duet, zakupił od tejże firmy 10 m³ oleju napędowego o wartości brutto 52 739,10 złotych, na dowód czego w dniu 8 stycznia 2013 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) z terminem płatności do 22 stycznia 2013 roku.

Kolejny zakup oskarżonego miał miejsce w dniu 10 stycznia 2013 roku i dotyczył 2 m³ oleju napędowego o wartości brutto 10 757,58 złotych na dowód czego w dniu 14 stycznia 2013 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) z terminem płatności do 28 stycznia 2013 roku.

W dniu 11 stycznia 2013 roku oskarżony ponownie zgłosił prowadzenie działalności gospodarczej pod firmą (...).

Następnie w dniu 14 stycznia 2013 roku oskarżony nabył kolejne 2,082 m³ oleju napędowego o wartości brutto 11 047,55 złotych na dowód czego w dniu 16 stycznia 2013 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) z terminem płatności do 30 stycznia 2013 roku.

W dniu 15 stycznia 2013 roku oskarżony pobrał z firmy PW (...) olej napędowy w ilości 12 m³ i wartości brutto 63 896,04 złotych na dowód czego tego samego dnia tj. 15 stycznia 2013 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) z terminem płatności do 29 stycznia 2013 roku.

Po paliwo oskarżony przyjeżdżał każdorazowo osobiście i odbierał je bądź do zbiorników (mauzerów) zainstalowanych w samochodzie M. (...), bądź też cysterną.

Ponieważ w dniu 22 stycznia 2013 roku upłynął bezskutecznie termin zapłaty faktury z dnia 8 stycznia 2013 roku, dalsza sprzedaż paliwa oskarżonemu uzależniona została od uiszczenia zapłaty gotówką za wymagalne roszczenia bądź też okazania dowodu przelewu. Oskarżony przystał na te warunki, wobec czego dokonana została mu sprzedaż kolejnej partii oleju napędowego w dniu 24 stycznia 2013 roku w łącznej ilości 16, 172 m³ o wartości brutto 87 175,09 złotych, co potwierdzała faktura VAT nr (...) z terminem płatności do 7 lutego 2013 roku.

Mimo zaakceptowania przez oskarżonego, że przy ostatniej w/w dostawie zapłaci on gotówką za zaległe płatności bądź okaże dowód dokonania przelewu, kierowcy, który dostarczył mu paliwa, oskarżony oświadczył, że niestety nie zapłacił albowiem pieniądze będzie miał w kolejnym dniu i niezwłocznie przeleje je na rachunek (...).

Kolejnego dnia ani też w czasie późniejszym oskarżony nie uregulował należności za dostarczone mu w miesiącu styczniu 2013 roku paliwo, unikał również kontaktu z pracownikami pokrzywdzonej firmy. Kiedy A. M. udało się w końcu skontaktować z oskarżonym, M. D. poinformował go, że nie zapłaci za pobrane paliwo albowiem nie ma pieniędzy.

Łącznie oskarżony pobrał z firmy (...) A. M. paliwo o wartości 22560636 złotych.

Bez odzewu pozostało również wystosowane do oskarżonego przez pełnomocnika pokrzywdzonego wezwanie do zapłaty.

W dniu 1 lutego 2013 roku M. D. zgłosił ponownie zakończenie prowadzenia działalności pod firmą (...)

Przeprowadzone na podstawie prawomocnego nakazu zapłaty postępowanie egzekucyjne przeciwko oskarżonemu, prowadzone przez komornika przy Sądzie Rejonowym Gdańsk Północ w Gdańsku, okazało się bezskuteczne albowiem

jak ustalił komornik, oskarżony nie posiada jakiegokolwiek majątku czy też wierzytelności, z których możliwe byłoby wyegzekwowanie roszczeń pokrzywdzonego.

M. D. liczy sobie aktualnie 39 lat, jest kawalerem, na utrzymaniu ma 19 letnią córkę ze związku nieformalnego. Posiada wykształcenie w zakresie szkoły podstawowej, z zawodu jest elektromechanikiem. Aktualnie nigdzie nie pracuje, nie posiada majątku, pozostaje na utrzymaniu rodziców. W przeszłości był trzykrotnie karany sędownie w tym dwukrotnie za przestępstwa przeciwko mieniu. W okresie od 25 maja 2012 roku do 26 maja 2013 roku odbywał w systemie dozoru elektronicznego karę 1 roku pozbawienia wolności orzeczoną przez Sąd Rejonowy Gdańsk Północ w Gdańsku w sprawie II K 774 /07 za przestępstwo z art. 286 § 1 kk i inne.

W związku z wątpliwościami dotyczącymi stanu zdrowia psychicznego oskarżonego, został on poddany jednorazowemu badaniu sądowo – psychiatrycznemu przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów w osobach G. D. oraz A. K.. W wydanej po przeprowadzonym badaniu opinii biegli zgodnie orzekli, że oskarżony nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Charakteryzuje się osobowością nieprawidłową. Funkcje poznawcze oskarżonego klasują się w dolnych granicach normy, co jednak nie wpływa na jego poczytalność w czasie zdarzeń objętych zarzutem albowiem oskarżony zna podstawowe zasady współżycia społecznego i prawidłowo je interpretuje. Zarzucane oskarżonemu przestępstwo ma charakter czynu prostego, wobec czego oskarżony mógł przewidzieć skutki swojego działania.

Stan powyższy Sad ustalił na podstawie następującego materiału dowodowego:

częściowo wyjaśnień oskarżonego M. D.(karty 109 – 111, 172 – 174, 223), zeznań świadków: A. M.(karty 69 – 71, 144 – 145), R. K.(karty 73 – 74), T. M.(karty 149 – 150), M. W.(karty 161 – 162), W. N.(karty 179 – 180), dowodów z dokumentów: pisemnego zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa (karty 1 -5), kopii umowy o współpracy pomiędzy A. M.(...)a M. D.– (...)M. D.(karty 7 -9), kopii faktur VAT dokumentujących sprzedaż paliwa oskarżonemu przez (...) A. M.(karty 10 – 15), kopii pisemnego wezwania oskarżonego do zapłaty wraz z dowodem doręczenia (karty 15 – 18), kopii nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym (karty 19 -20), wypisów z Centralnej Ewidencji i (...)o Działalności Gospodarczej RP (karty 22 – 24), odpisu pozwu w postępowaniu nakazowym (karty 27 -44), informacji o oskarżonym z ZUS ODDziałw G.(karty 67 – 68), informacji od komornika przy Sądzie Rejonowym Gdańsk Północ w Gdańsku dot. oskarżonego (karta 78), informacji dotyczącej oskarżonego z Urzędu Skarbowego w G.(karty 79 -84), informacji o oskarżonym z Krajowego Rejestru Karnego (karta 94), informacji osobo poznawczej o oskarżonym (karta 106), opinii sądowo psychiatrycznej dot. oskarżonego autorstwa G. D.oraz A. K.(karty 120 – 123), informacji z Centralnej Ewidencji i (...)o Działalności Gospodarczej RP dot. firmy W – (...)(karta 128), odpisu wyroku SR Gdańsk Północ w G.w sprawie II K 774 /07 oraz SO w Gdańsku w sprawie XIII Ka 477 /08 (karty 135 – 136, 134)

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony początkowo nie przyznał się do stawianego mu zarzutu wyjaśniając, że nie zapłacił za pobrane z firmy A. M.paliwo albowiem nie miał z czego zapłacić, gdyż inny jego kontrahent – firma W - (...)jemu nie zapłaciła a była to kwota rzędu 500 tys. złotych. Próbował osobiście egzekwować tę należność ale bezskutecznie. Ów kontrahent deklarował już wcześniej, że zapłaci jednak w grudniu 2012 roku wszelkie płatności z jego strony ustały. M. D.podawał, że nie posiada żadnych dokumentów potwierdzających ową współpracę, dokumenty te, podobnie jak wszelkie dokumenty jego firmy posiada jego księgowa, z która nie ma żadnego kontaktu od końca 2012 roku. M. D.deklarował, że poza firmą (...)nie miał innych dłużników. Odnośnie firmy pokrzywdzonego oskarżony deklarował, że nie zamierzał go oszukać, liczył, że będzie miał pieniądze na zapłatę za paliwo ale tak się jednak nie stało. M. D.deklarował, że prócz Urzędu Skarbowego nie miał żadnych innych długów.

W kolejnych wyjaśnieniach złożonych w toku postępowania przygotowawczego, oskarżony przyznał się do stawianego mu zarzutu i podtrzymał wcześniej złożone wyjaśnienia.

Przed Sądem oskarżony również przyznał się do stawianego mu zarzutu i jednocześnie wniósł o dobrowolne poddanie się karze, proponując dla siebie karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na który to wniosek oraz

zapropionowaną karę zgodę wyrazili zarówno oskarżyciel publiczny jak i oskarżyciel posiłkowy poprzez swojego pełnomocnika.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd zważył co następuje:

Sąd jako wiarygodne w całości ocenił dowody z dokumentów zebranych w sprawie. Dokumenty te sporządzone zostały przez uprawnione do tego podmioty, w zakresie ich kompetencji oraz w przewidziany prawem sposób. Rzetelność tych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron, również Sąd z uwagi na wspomniane cechy nie znalazł podstaw do kwestionowania rzetelności tychże dowodów.

Jako w pełni wiarygodną Sąd uznał opinię sądowo – psychiatryczną autorstwa G. D. oraz A. K. na temat poczytalności oskarżonego w czasie popełnienia zarzucanego mu przestępstwa. Lektura tejże opinii przekonuje, że ocena poczytalności oskarżonego dokonana została na podstawie kompletnego materiału poznawczego. Sformułowane przez biegłych wnioski w pełni korespondują z wywodami opinii, są logiczne, rzeczowe a jednocześnie przestępnie sformułowane. Opinia ta nie była przedmiotem jakichkolwiek zastrzeżeń ani ze strony oskarżenia jak i obrony.

Jako prawdziwe Sąd ocenił również zeznania świadków A. M., R. K., T. M., M. W. i W. N.. Relacje podawane przez tych świadków były rzeczowe, konsekwentne, wzajemnie ze sobą koresponowały, potwierdzając się nawzajem, jak również znajdując potwierdzenie w zebranych w sprawie dokumentach.

Sąd jako prawdziwe ocenił wyjaśnienia oskarżonego M. D. jedynie w zakresie, w jakim były one zbieżne z poczynionym w sprawie ustaleniami faktycznymi. W pozostałym zakresie, w jakim oskarżony deklarował, że nie miał zamiaru oszukać pokrzywdzonego, że zamierzał zapłacić za pobrane paliwo albowiem oczekiwał na zapłatę jemu przez jego dłużnika kwoty niemal 500 tys. złotych, Sąd ocenił jako niewiarygodne i stanowiące wyłącznie linię obrony zmierzająca do uniknięcia bądź ograniczenia odpowiedzialności. W szczególności, w kontekście elementarnych zasad doświadczenia życiowego nieprawdopodobne w stopniu niemożliwości jest aby oskarżony posiadając rzekomo tak znaczną wierzytelności, nie posiadał żadnego dokumentu to potwierdzającego a przy tym nie podejmował jakichkolwiek kroków prawnych zmierzających do odzyskania takiej wierzytelności. Nadto prawdziwości wyjaśnień oskarżonego przeczy również fakt, że w czasie dokonywania pierwszych z zakupów, w ramach których dokonał on wyłudzenia paliwa na szkodę A. M. tj. w dniach 7 i 10 stycznia 2013 roku, M. D. nie prowadził działalności, którą podał do umowy z A. M., albowiem działalność tę wyrejestrował w dniu 4 stycznia 2013 roku, deklarując zakończenie jej z końcem grudnia 2012 roku. Już chociażby to zachowaniu w zestawieniu z brakiem przekazania jakiegokolwiek informacji o tym pokrzywdzonemu, dowodzi złej woli oskarżonego.

Co więcej świadek M. W., który miał być rzekomo owym dłużnikiem oskarżonego, zdecydowanie zaprzeczył takiej okoliczności, stwierdzając, że nie ma jakichkolwiek zaległych płatności wobec oskarżonego., zaś oskarżony nie potrafił przedstawić żadnego dokumentu podważającego to stwierdzenie, zaś nie sposób wyobrazić sobie, że transakcja na taką kwotę nie została udokumentowana jakimkolwiek dokumentem.

Równie nie przekonujące były twierdzenia oskarżonego, że zamierzał on zapłacić za pobierane paliwo, albowiem oskarżony nie posiadał żadnych realnych możliwości rozliczenia się z tego paliwa. Jak sam przyznał nie posiadał na to ani środków z prowadzonej działalności ani też majątku, z którego byłby w stanie to uregulować. Co więcej, nie miał takiej możliwości także w świetle ogromnego zadłużenia jakie posiada z tytułu nieregulowanych podatków oraz składek ZUS. Zadłużenie to w chwili zawierania umowy z A. M. było tak znaczne, że nawet gdyby oskarżony miał faktycznie wierzytelność taką jak deklarował, na co jednak nie ma żadnych dowodów, to nawet ona nie wystarczyłaby na uregulowanie jego długów, nie wspominając o rozliczeniu się z A. M. z zawartej z nim umowy.

Całościowo wiarygodnego materiału dowodowego przekonuje, że wyjaśnienia M. D. o rzekomym braku zamiaru oszukania A. M., to nieprawda zmierzająca do ukrycia faktu popełnionego wyłudzenia.

Reasumując poczynione w sprawie ustalenia faktyczne jak również dokonaną ocenę materiału dowodowego Sąd zważył co następuje:

Zebrany w sprawie i oceniony w sposób wyżej przedstawiony materiał dowodowy w całości potwierdził zasadność aktu oskarżenia, jednoznacznie wykazując, że swoim zachowaniem w okresie od dnia 1 grudnia 2012 roku do 24 stycznia 2013 roku M. D. zrealizował wszelkie znamiona strony przedmiotowej oraz podmiotowej przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk popełnionego w warunkach czynu ciągłego z art. 11 § 2 kk oraz powrotu do przestępstwa opisanego w art. 64 § 1 kk.

Stosownie do regulacji art. 286 § 1 kk, przestępstwo tego dopuszcza się „kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania”

Przenosząc powyższą regulację na grunt poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, wskazać należy, że M. D. z pełną premedytacją wprowadził w błąd zarówno A. M. jak i T. M., z którymi prowadził rozmowy w sprawie zawarcia umowy o współpracę w zakresie dostaw paliwa przez firmę pokrzywdzonego, zarówno co do swojej wypłacalności, braku zadłużeń wobec innych podmiotów a tym samym co do faktycznego zamiaru wywiązania się z zawieranej umowy, z której, co jednoznacznie wynika z jego dalszego zachowania po podpisaniu umowy i pobraniu paliwa, nie miał on ani zamiaru ani możliwość się wywiązać a celem jego działania było wyłącznie uzyskanie korzyści majątkowej w postaci owego paliwa wydanego mu w ramach podpisanej umowy i współpracy. M. D. deklarując wobec T. M., że jest poważnym przedsiębiorcą, realizującym znaczącą inwestycję budowlaną, nie mającym żadnych zadłużeń a tym samym wypłacalnym, wprowadził zarówno T. M. jak i w dalszej kolejności A. M. w błąd. Byli oni bowiem przekonani, że oskarżony jest osobą, za którą się podaje, która faktycznie uczciwie chce zawrzeć z nimi umowę o współpracy, z której się wywiąże. To w tym przekonaniu A. M. zdecydował się na zawarcie z oskarżonym umowy, dającej oskarżonemu swoisty kredyt kupiecki polegający na możliwości płacenia za pobierany towar dopiero po upływie 14 dni od jego wydania i wydał mu paliwo warte ponad 200 tys. złotych

Tymczasem M. D. nie zamierzał, mimo zawartej w tym przedmiocie umowy, zapłacić pokrzywdzonemu za pobrane paliwo, albowiem nie miał na to środków - nie posiadał ani gotówki ani nawet wymagalnych wierzytelności. Jego celem było wyłącznie bezprawne wejście w posiadanie mienia pokrzywdzonego bez zamiaru rozliczenia się za nie. Po wykorzystaniu wynikającej z umowy o współpracy możliwości pobierania paliwa bez konieczności bezzwłocznego regulowania za nie zapłaty a nawet jeszcze raz poprzez dodatkowe wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd, że pieniądze będzie miał nazajutrz i niezwłocznie je przeleje na konto pokrzywdzonego, w momencie gdy bezskutecznie upłynął termin płatności faktury dokumentującej pobranie przez oskarżonego paliwa w dniu 7 stycznia 2013 roku, M. D. znikł, unikając kontaktu z pokrzywdzonym aby ostatecznie zadeklarować A. M., że mu nie zapłaci.

Sąd nie ma jakichkolwiek wątpliwości co do umyślności działania oskarżonego, którego działaniu towarzyszyła wyjątkowa premedytacja. Oskarżony konsekwentnie realizował przedmiotowe przestępstwo, najpierw budując zaufanie pokrzywdzonego, zapewniając, że jest uczciwym i rzetelnym przedsiębiorcą, gotowym okazać się wszelkimi koniecznymi zaświadczeniami o braku zaległości płatniczych, następnie płacąc w terminie za pierwszy zakup paliwa, co dodatkowo utwierdzało pokrzywdzonego w przekonaniu, że ma do czynienia z uczciwym kontrahentem aby następnie w ramach ustalonego kredytu kupieckiego pobrać duże ilości paliwa, za która nie miał zamiaru oraz możliwości zapłacić. Co więcej aby zdobyć jeszcze więcej paliwa, oskarżony nawet po upływie terminu płatności za pierwszy z przedmiotowych zakupów, podjął działania zmierzające do umożliwienia mu wyłudzenia jeszcze większej ilości paliwa, czemu służyło zapewnienie, że jeśli pokrzywdzony dostarczy mu kolejną partię paliwa to on rozliczy się bądź gotówką, bądź przedstawi dowód przelewu, których to zapewnień nie mógł zrealizować ponieważ nie miał na to środków.

Uwzględniając wartość wyłudzonego paliwa, która wyniosła sumę 225606,36 złotych, zasadna była kwalifikacja czynu oskarżonego, z art. 286 § 1 kk,, jako popełnionego w stosunku do mienia znacznej wartości w rozumieniu art. 115 §5 kk tj. w zw. z art. 294 § 1 kk.

Oskarżony, jak każdy, wiedział że wyłudzenie cudzego mienia poprzez okłamywanie innej osoby, wprowadzanie jej w błąd jest zabronione tak przez normy społeczne jak i prawne pod groźbą kary. Mimo tej świadomości, oskarżony

z chęci łatwej i szybkiej korzyści, całkowicie zignorował znany sobie zakaz, ponieważ chciał postąpić nieuczciwie – chciał popełnić to przestępstwo.

Uwzględniając wielość identycznych czynności wykonawczych polegających na pobieraniu w taki sam sposób w odstępach maksymalnie kilku dni kolejnych ilości paliwa, w ramach tego samego podstępnie zawartego porozumienia umownego, z którego oskarżony nie zamierzał się wywiązać a tym samym w realizacji jednego przestępczego zamiaru, Sąd przy kwalifikacji prawnej zachowanie oskarżonego w ustalonym okresie przyjął konstrukcję czynu ciągłego z art. 12 kk.

Również zarzut działania oskarżonego w ramach recydywy z art. 64 § 1 kk, znalazł pełne potwierdzenie w poczynionych w sprawie ustaleniach faktycznych. M. D., na mocy wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk Północ w Gdańsk w sprawie II K 774 /07 od 25 maja 2012 roku rozpoczął odbywanie, w systemie dozoru elektronicznego, kary 1 roku pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 70 § 1 kk i art. 11 § 2 kk. Do końca listopada 2012 roku oskarżony odbył już co najmniej 6 miesięcy tejże kary a zatem do chwili zawarcia z A. M.umowy, której nie zamierzał zrealizować, chcąc dzięki niej jedynie wyłudzić interesujące go mienie w postaci oleju napędowego, co ostatecznie mu się udało, odbył on co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, co nakazuje kwalifikowanie jego postępowania jako popełnione w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w art. 64 § 1 kk.

Wymierzając oskarżonemu karę za przypisaną mu występki Sąd kierował się wytycznymi sądowego wymiaru kary opisanymi w art. 53 kk.

Sąd jako znamieny ocenił stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, który w sposób zaplanowany i zorganizowany popełnił przestępstwo zorientowane na wyrządzenie szkody innej osobie, poprzez bezprawne uzyskanie jej kosztem korzyści majątkowej.

Wymierny jest również stopień winy oskarżonego, którego zachowaniu towarzyszył zamiar bezpośredni o charakterze kierunkowym.

Okolicznością przemawiająca na niekorzyść oskarżonego jest również sposób działania - wyjątkowo podstępny i zorientowany na wyrządzenie możliwie największej szkody jak również popełnienie tego przestępstwa w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności, przy wykorzystaniu dobrodziejstw wynikających z odbywania jej w systemie dozoru elektronicznego.

Poza przyznaniem się do zarzut w drugim przesłuchaniu przed prokuratorem oraz w trakcie postępowania sądowego oraz zgłoszeniem, zaakceptowanego przez oskarżycieli wniosku o dobrowolne poddanie się karze, Sąd nie doszukał się po stronie oskarżonego dalszych okoliczności łagodzących.

Wyważając powyższe Sąd uznał, że zaproponowana przez oskarżonego w trybie art. 387 § 1 kpk kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, jako kara bezwzględna, właściwie zrealizuje swoje cele zarówno na płaszczyźnie indywidualnego oddziaływania na oskarżonego, będąc dla niego odpłatą za bezprawie, jakiego się dopuścił i przestrogą na przyszłość o konsekwencjach, jakie spotykają go w przypadku ponownego konfliktu z prawem, jak i na płaszczyźnie ogólnospołecznej, będąc jednoznacznym sygnałem dla ogółu społeczeństwa że niepoprawni przestępcy nie mogą liczyć na wyrozumiałość i pobłażanie. Z pewnością też kara ta nie może być oceniona jako nadmiernie surowa.

Nie nakładając na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody, Sąd miał na uwadze, że pokrzywdzony posiada już skuteczny tytuł wykonawczy przeciwko oskarżonemu w zakresie naprawienia szkody wyrządzonej niniejszym przestępstwem.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie przepisów wskazanych w punkcie 2 wyroku, zasądając na rzecz oskarżyciela posiłkowego zwrot kosztów ustanowienia przez niego pełnomocnika procesowego i zwalniając oskarżonego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych oraz nie wymierzając mu opłaty.

Zwalniając oskarżonego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych i nie wymierzając mu opłaty, Sąd miał na uwadze brak u oskarżonego majątku, z którego można by koszty te wyegzekwować, oraz to, że oskarżony odbywając w najbliższym czasie karę pozbawienia wolności, nie będzie miał również możliwości zdobycia środków na ich uiszczenie poprzez wykonywanie pracy zarobkowej.

P. K.